

Arrest

nr. 210 740 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AKTEPE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 20 november 2015 België is binnengekomen, diende op 20 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland op 8 oktober 2015 (Eurodac).

1.2. Op 9 november 2015 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 22,7515 jaar is met een standaarddeviatie van 1,895 jaar.

1.3. Op 11 juni 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 juni 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 20/10/2015
Overdracht CGVS: 07/04/2016*

U werd op 19 januari 2018 van 13u50 tot 18u01 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Uw raadsman, meester DEPOVERE (loco VANDEVIJVERE), stond u bij tijdens het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U, O. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Turkmeen te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren op 13 hamal 1377 (= 2 april 1998 in de Westerse kalender) geboren in het dorp Quraish in het district Dawlatabad van de Afghaanse provincie Faryab. Daar hebt u ook uw hele leven doorgebracht. U bent 7 jaar naar school geweest en kan lezen en schrijven. Uw vader is officier in het Afghaanse leger en omwille van de onveiligheid kwam hij slechts bij uitzondering naar huis. Een oom van uw vader was commandant van de lokale politie, de zogenaamde arbaki's, en hij werd gedood door de taliban. Q., de zoon van deze oom (en dus de neef van uw vader) is ook een commandant bij de arbaki's in uw dorp. De taliban belden u daarom op en eisten dat u hen op de hoogte zou houden van het doen en laten van commandant Q. U had angst en durfde niemand te vertellen over deze dreigementen. 2 à 3 maanden later probeerden de taliban u opnieuw onder druk te zetten om voor hen te spioneren. Ditmaal bedreigden zij u met de dood indien u niet zou meewerken. De taliban stuurden u ook een dreigbrief. U lichtte uw moeder in, die op haar beurt met uw vader sprak. Uw vader zei dat hij niet voor uw bescherming kon instaan en besliste daarom u uit het land weg te sturen, samen met uw broer G. S., die voor een ngo werkte in Dawlatabad en wegens zijn job ook door de taliban werd bedreigd. Jullie verlieten Afghanistan en reisden via Pakistan en Iran naar Turkije. U slaagde erin om met de boot Turkije te verlaten, maar uw broer werd door de politie tegengehouden en verblijft nog steeds illegaal in Turkije op dit moment. Zelf ging u via doorreislanden naar België, waar u toekwam op 20 oktober 2015. U hebt op diezelfde datum asiel gevraagd in België.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de aanvraag voor een duplicaat van het taskara, een kopie van de dreigbrief van de taliban, de dienstkaart van uw vader bij het leger, een foto van uw vader op zijn werk, certificaten en attesten van het werk van uw vader, een kopie van het taskara van uw vader, een kopie van het taskara van uw broer, de enveloppe waarmee deze documenten naar u zijn verstuurd, uw Belgische arbeidsovereenkomst en uw advocaat liet met een aangetekend schrijven dd. 25 januari 2018 nog kopies bezorgen van twee foto's van uw familie en een bevestigingsbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen

over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van, en in de loop van, uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2,15), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde bij aankomst in België 17 jaar oud te zijn (DVZ, Fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling, p.1 en DVZ, verklaring DVZ, p.4). U blijft ook op het CGVS volhouden dat u in 1377 bent geboren, en wijst het resultaat van de leeftijdstest van de hand (CGVS, p.4).

Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 09 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 22,75 jaar met een standaarddeviatie van 1,895 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt immers voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. U houdt het erop dat uw vader uw geboortedatum kent (CGVS, p.4). Daarmee heeft u niet kunnen ophelderen waarom het leeftijdsonderzoek een sterk verschillend resultaat opleverde. Dat u beweert als jongeman in het dorp te hebben gewoond, naar school te zijn gegaan en met vriendjes te hebben gespeeld (CGVS, p.5,13) is in het licht van uw eigenlijke leeftijd niet geloofwaardig. In werkelijkheid was u ongeveer 22 jaar op het ogenblik dat u beweert Afghanistan te hebben verlaten, een leeftijd waarop u logischerwijze tot de beroepsgeschikte bevolking zou horen. U bent daarmee ook geconfronteerd en blijft volhouden dat uw vader uw geboortedatum kent en dat u in Afghanistan een scholier was (CGVS, p.13,16).

Dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd klemt des te meer omdat u voor deze procedure ook geen enkel origineel document hebt voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven, hoewel u nog steeds contact hebt met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.9). Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een verdere negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt. U legt slechts kopieën voor van uw taskara en van een brief die zou bevestigen dat u het originele document bent verloren. Ook van de dreigbrief van de taliban die u zou hebben ontvangen legt u trouwens het origineel niet voor: in eerste instantie wijt u dat aan de drukke agenda van uw vader, om vervolgens te zeggen dat uw familie is vergeten om dit document samen met de andere naar u te verzenden (CGVS, p.11). Volgens de enveloppe zijn de documenten verstuurd begin 2016 en het is dus eigenaardig dat u in de maanden voor uw gehoor niet probeerde om het bewijs van de door u beweerde feiten op te laten sturen na de eerste mislukte poging. In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg onzeker is. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). In uw geval kan niet eens een prima facie-beoordeling gedaan worden van uw taskara en de andere documenten die op uzelf betrekking hebben, aangezien u alleen een foto of fotokopie ervan hebt neergelegd. Het taskara dat uw leeftijd zou bevestigen moet sinds het leeftijdsonderzoek in elk geval met de nodige scepsis bekeken worden. Aangezien zowel het document in kwestie als de foto aan manipulatie onderhevig kunnen zijn, moet worden besloten dat de foto die u hebt neergelegd van generlei waarde is voor uw huidige procedure. Ook de nadrukkelijk gevraagde stukken die een familieband tussen uzelf en de persoon waarvan u beweert dat het uw vader is (CGVS, p.12,21) hebt u niet neergelegd.

U zegt niet zeker te zijn of dergelijke foto's bestaan en wijst er op dat het in Afghanistan niet gebruikelijk is om veel foto's te nemen (CGVS, p.12). Op de Facebookpagina van uw broer (CGVS, p.19) staan nochtans foto's die teruggaan tot het jaar 2010 (zie <https://www.facebook.com/sakhi.muradi.9>), waaruit men toch mag afleiden dat uw broer toegang heeft tot een camera. Het wekt dan ook

verwondering dat jullie samen het land zouden hebben verlaten (CGVS, p.10) maar geen foto's hebben achtergelaten als aandenken, indien er nog geen enkele familiefoto bestond. Uw advocaat heeft op 25 januari 2018 nog bijkomende foto's doorgestuurd, waarop uw vader met andere verwanten zou staan. Dat er geen dergelijke foto's zijn waarop u samen met hem staat, noch andere stukken waaruit onomstotelijk zou blijken dat u zijn zoon bent, wekt dan ook enige verwondering. In dat verband moet herhaald worden dat Afghaanse documenten vaak vervalst, dan wel op valse wijze bekomen zijn. Dat u een authentieke militaire identiteitskaart van uw vader neerlegt, en vervolgens beweert dat het Afghaanse nationale leger (ANA) bereid is om jarenlang te wachten tot u die niet meer nodig heeft (CGVS, p.12), moet op de nodige scepsis onthaald worden. Het is in de eerste plaats al vreemd dat uw vader zijn oude kaart mocht bijhouden, temeer omdat u zelf zegt dat de autoriteiten deze oude kaart hebben opgevraagd (CGVS, p.12). Dat dezelfde overheid er dan geen graten in ziet om deze kaart jarenlang onbewaakt te laten, kadert in geen enkel logisch geheel. Aangezien de familieband tussen uzelf en de persoon die uw vader zou zijn niet is aangetoond, en gezien het voorbehoud dat moet gemaakt worden bij Afghaanse documenten, kan niet zonder meer worden aangenomen dat u inderdaad de zoon van een Afghaanse legerofficier bent.

Indien uw vader inderdaad reeds jarenlang in de rangen van het ANA strijdt, valt ook moeilijk te begrijpen dat hij niet meer zou ondernemen om zijn gezin weg te halen uit een streek die volgens u door de taliban onveilig gemaakt wordt, in die mate zelfs dat hij zelf nauwelijks nog naar het dorp durft komen (CGVS, p.7). Het valt moeilijk te aanvaarden dat uw vader in dergelijke omstandigheden geen enkele poging zou doen om zijn vrouw en kinderen, waaronder volwassen zoons, te beschermen tegen represailles van de taliban. U denkt dat het lage loon van uw vader als legerkapitein dat niet zou toelaten (CGVS, p.14). Dat is sterk tegenstrijdig met uw bewering dat uw vader land ter waarde van duizenden Amerikaanse dollars heeft verkocht om u en uw broer naar Europa te sturen (CGVS, p.18) en nu nog steeds 3 à 4 jerib grond bezit in Quraish (CGVS, p.6). Dat wijst er op dat uw vader wel degelijk de wil en de middelen had om de nodige stappen te zetten ter bescherming van zijn gezinsleden. Bovendien zou uw vader als officier ook over connecties en een steunnetwerk binnen het leger beschikken. Volgens u kan de overheid geen hulp bieden aan zijn eigen officieren (CGVS, p.18) en u wijst er ook op dat eenmaal de taliban iemand viseren, heel Afghanistan onveilig is (CGVS, p.18). Dat uw vader voor de dreigementen vanuit de taliban verzuimd zou hebben om preventieve maatregelen te nemen, dan wel de relatieve veiligheid in de grote steden op te zoeken, is echter weinig plausibel in de Afghaanse context. Het Commissariaat-generaal wenst ook op te merken dat u op de vraag of iemand anders in uw familie ooit bedreigd werd alleen sprak over de dreigementen die uw broer ontving (CGVS, p.10). Het is pas nadat de vraag is gesteld wat er zich na uw vertrek nog afspeelde en het Commissariaat-generaal zich verbaast dat de taliban uw vader, een legerofficier, zouden contacteren om te informeren naar uw locatie, dat u plots nadrukkelijk verklaart dat uw vader ook door de taliban met de dood bedreigd wordt (CGVS, p.18). Het lijkt er op dat u uw verklaringen wijzigt doorheen uw verklaringen, wat nefast is voor uw geloofwaardigheid. Hierbij dient tevens vermeld te worden dat u bij aankomst in België in eerste instantie verklaard hebt dat uw familie dreigementen ontving vanwege het werk van uw vader als legerofficier, en dat er werd gevraagd naar zijn locatie en wanneer hij zou terugkeren, een volstrekt andere versie van de feiten dan degene die u op het CGVS hebt uiteengezet (DVZ, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 'Motief voor de immigratie naar België'). Dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw ingeroepen vrees, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het valt bovendien moeilijk in te zien waarom uw vader na alles wat zich zou hebben voorgedaan nog altijd zijn familie in hetzelfde dorp laat wonen (CGVS, p.7). Het Commissariaat-generaal benadrukt dat zelfs indien uw vader als legerofficier werkt, of gewerkt heeft, louter dat feit niet zou volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Voor het beoordelen van een gegronde vrees in uw hoofde dienen immers uw individuele omstandigheden in overweging genomen te worden.

De overtuigingskracht van uw verklaringen over het profiel van uw familie, en de omstandigheden van uw vertrek, worden echter verder aangetast door de foto's die uw broer G. S. op internet plaatste. Daar waar u beweert dat hij in Afghanistan voor een ngo werkte waarvan u niet eens met zekerheid de naam kan zeggen (CGVS, p.10), aanvankelijk ook geen idee heeft van het werk dat hij zou gedaan hebben (CGVS, p.10), wijzigt u later in het gehoor uw verklaringen door uit te leggen dat hij installateur was van zonnepanelen (CGVS, p.13). In elk geval beweert u dat hij samen met u vertrok uit Afghanistan (CGVS, p.10, 13). De foto's die hij zelf post op Facebook vertellen een ander verhaal.

Uw broer postte in 2012, 2013, 2014 en 2015 foto's met op de achtergrond teksten in het Turks of herkenbare gebouwen in Turkije (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.1). Terwijl u zegt dat uw broer illegaal in Turkije is, en af en toe zwaar labeur verricht (CGVS, p.7), post hij op Facebook foto's aan een bureau met een computer (zie de aan het

administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.2). Het vermoeden rijst daarom dat uw broer al veel langer in Istanbul verblijft dan u beweert en dat hij er in heel andere omstandigheden woont dan u doet uitschijnen. In elk geval is duidelijk dat uw familieleden op zijn minst de gewoonte hadden om buitenlandse reizen te maken, wat zou betekenen dat zij over de nodige documenten beschikken om legaal de grens over te steken en voldoende middelen hebben om dergelijke reizen te kunnen veroorloven. Opvallend is ook dat hij door ene M. M. wordt aangesproken als "my dear brother S. M." (zie het aan het administratief dossier toegevoegde screenshot, landeninfo nr.3). U kent M. M. evenwel alleen als Facebookvriend, zegt u, en minimaliseert het belang van de achternaam die jullie delen (CGVS, p.15). Een en ander doet geloven dat u in werkelijkheid nog minstens een andere broer hebt, die in Mazar-e Sharif verblijft volgens zijn Facebookprofiel. Het is tevens opvallend dat uw documenten ook vanuit die stad zijn verstuurd, volgens u omdat u er in Maimana geen postkantoor is (CGVS, p.14). En voor het feit dat u kennelijk veel Facebookvrienden heeft die ook in Mazar-e Sharif wonen hebt u ook geen deugdelijke uitleg gegeven. Volgens u zijn dit allemaal gewoon Facebookvrienden, en u weet niet alleen niet wie ze zijn, maar heeft ook geen enkel idee waarom zij u als vriend willen (CGVS, p.15). U blijkt behalve het profiel onder de naam Ü. C. ("O. J.", CGVS, p.14) echter ook nog te beschikken over een profiel als O. M. Indien er nog enige twijfel kon bestaan over het feit dat het hier dezelfde persoon betreft moet verwezen worden naar de foto's die u onder beide profielen online hebt gepost (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.5). Een cursieve inspectie leert dat u onder dat profiel nog meer vrienden hebt die in de stad Mazar wonen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.4). Het valt moeilijk te geloven dat al deze mensen via Facebook contact met u houden indien u hen van haar noch pluim kent. Al deze vaststellingen samen wijzen alvast in de richting van eenzelfde conclusie: dat de omstandigheden van uw leven in, en vertrek uit Afghanistan niet overeenstemmen met uw voorstelling van de zaken.

Heel de reactie, of het gebrek daaraan, vanuit uw familie op de door u beweerde feiten is weinig aannemelijk. Zo zou uw broer door de taliban bedreigd zijn, maar u hebt geen idee of hij dit ooit heeft besproken met jullie vader, wat toch eigenaardig is, zeker omdat u beweert samen met uw broer te zijn vertrokken uit Afghanistan en met hem over de problemen te hebben gesproken (CGVS, p.13). Over hoe uw broer reageerde op dit probleem blijkt u dus niets te weten. Toen u zelf door de taliban werd gebeld en dreigementen te horen kreeg, vertelde u daar aanvankelijk niemand over (CGVS, p.10). Toen u het toch vertelde, besliste uw vader meteen dat jullie het land moesten verlaten (CGVS, p.10). Gevraagd of jullie ooit ergens hulp gezocht hebben, antwoordt u: "Van wie? Hulp van wie moesten we vragen?" (CGVS, p.13). Het Commissariaat-generaal moet u er dan op wijzen dat uw familie banden heeft met de lokale politie, de arbaki's, en dat uw vader officier is bij het ANA, die u vervolgens allebei afschildert als volstrekt machteloos. Het is evenwel weinig overtuigend dat een familie die duidelijke banden heeft met de overheid zo passief zou reageren op opeenvolgende bedreigingen van de taliban. Daarbij moet trouwens ook de bedenking gemaakt worden dat het bizar is dat de taliban u zouden vragen om te spioneren voor hen: u moest het aantal arbaki's proberen achterhalen en de routine van Q. te verklikken (CGVS, p.14). De talibanbeweging is gedurende haar jarenlange strijd tegen de regering sterk verankerd in de Afghaanse samenleving en beschikt over een uitgebreid inlichtingennetwerk. Dat zij u onder druk zouden zetten om zaken te verklikken die zij zelf op eenvoudige wijze kunnen achterhalen door directe observatie, druist dan ook in tegen de logica.

Deze indruk dat u mist spuit over de werkelijke omstandigheden van uw vertrek wordt ondersteund door het feit dat u weliswaar een zekere kennis van uw beweerde herkomststreek tentoon spreidt, maar helemaal onwetend blijkt over de recente gebeurtenissen aldaar. Hoewel u vlakbij het districtscentrum woont en daar inkopen ging doen (CGVS, p.5) en verwanten van u de lokale arbaki's aanvoeren (CGVS, p.4,9) hebt u nooit iets opgevangen over de lijken die na een mislukte aanval in het districtscentrum werden opgehangen als waarschuwing voor alle anderen (CGVS, p.16). Deze schokkende gebeurtenis speelde zich nochtans af een jaar voor uw vertrek (CGVS, p.18) en trok de nodige aandacht in de media (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). Dat u zegt hierover niets gehoord te hebben, of het vergeten te zijn als u het ooit wel gehoord had, is weinig waarschijnlijk, zeker als u verwijst naar uw jonge leeftijd (CGVS, p.16), die door het CGVS niet aanvaard wordt. Gevraagd naar andere recente gebeurtenissen die uw herkomst en verblijfplaatsen zouden kunnen ondersteunen, geeft u enkele voorbeelden (CGVS, p.17).

Het CGVS was niet in staat om hierover informatie te vinden, en kan ze dus bevestigen noch ontkennen, maar merkt wel op dat een van de drie incidenten die u noemt kennelijk gaat over de verkiezingen in 2010 (CGVS, p.17). Het is niet alleen opmerkelijk dat u zo iets noemt als een recent incident, maar ook dat u verwijst naar uw leeftijd als reden voor uw onwetendheid over meer recente feiten. Wanneer gevraagd wordt naar een talibanaanval tijdens de laatste verkiezingen denkt u dat het gaat om een aanval op

generaal Dostum (CGVS, p.17). Er was inderdaad een dergelijk incident in Faryab, rond de tijd dat u het land hebt verlaten, en niet tijdens de verkiezingen en in het meest zuidelijke district Qaisar, niet in Dawlatabad zoals u beweert (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7). Wanneer wordt verduidelijkt dat het ging over een aanval op mensen van Abdullah (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8), van wie u weet dat hij de tegenkandidaat van Ghani was, bevestigt u dat u dat nieuws hebt gehoord, om dan onmiddellijk te zeggen dat u zich er niets meer van herinnert (CGVS, p.19). Ook het vreemde nieuwsbericht dat Afghaanse militairen in uw regio een roofvogel met spionagemateriaal hebben aangetroffen (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9) had u nooit eerder gehoord (CGVS, p.17). Ook over andere aanslagen op lokale notabelen (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10,11), kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p.19). De naam van de lokale commandant H. B., zonder wie de politie niet in staat was op te treden tegen de taliban en die in ruil van wapens en voertuigen werd voorzien (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12), hebt u zelfs nog nooit gehoord (CGVS, p.19). Ook over de districtschef legt u geen juiste verklaringen af: volgens u was dat toen u vertrok M. S. (CGVS, p.20). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de districtschef zowel voor als na uw beweerde vertrek in 2015 S. A. S. N. was (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10,11,13). Tenslotte kan toch nog aangestipt worden dat het verwondert dat u nog nooit gehoord hebt van Feyzabad (CGVS, p.5), een marktplaats aan de hoofdweg die enkele kilometers verderop, net over de districtsgrens ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde OCHA-kaart, landeninfo nr.14).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk te hebben verbleven in district Dawlatabad gelegen in de provincie Faryab. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van verblijf in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Dawlatabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid dient er tenslotte nog op gewezen te worden dat de chronologie van de beweerde gebeurtenissen wijzigt doorheen uw gehoor. U verklaart eerst dat u twee keer werd gebeld, met een tussenpoos van enkele maanden, en dat kort na het tweede telefoontje een dreigbrief toekwam (CGVS, p.10,11). U schat uw vertrek in augustus 2015 (CGVS, p.11). Die brief blijkt echter gedateerd te zijn in mei 2015, lang voor uw vertrek, en als u dat wordt gemeld antwoordt u dat de brief inderdaad 3 à 4 maanden voor uw vertrek is toegekomen (CGVS, p.18). Het is pas wanneer uw eerdere verklaringen in herinnering gebracht worden dat u zegt dat de brief misschien eerder geschreven, en bevestigt dat u 10 à 15 dagen na het ontvangen van de brief bent vertrokken (CGVS, p.18).

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige nog niet besproken documenten die u neerlegt vermogen niet om deze inschatting om te buigen. De enveloppe en de arbeidsovereenkomst hebben immers geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd.19 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er sterke twijfels bestonden over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, en over het netwerk waarover u in Afghanistan kan beschikken. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Er zijn integendeel sterke aanwijzingen dat u in werkelijkheid over een netwerk beschikt in de stad Mazar-e Sharif, waar mogelijks ook verwanten van u wonen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich allicht aan de bedreiging

van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "highprofile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar e-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt. U bent immers een volwassen man (CGVS, p.4), verklaart alleenstaand te zijn (CGVS, p.8), hebt ettelijke Facebookvrienden die in Mazar-e Sharif wonen en er hogere studies gedaan hebben, en mogelijks zelfs een broer wonen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), maakt geen melding van enige medische problemen die uw terugkeer in de weg staan, bent vertrouwd met de cultuur en spreekt verschillende talen die in het noorden van Afghanistan courant zijn, waaronder het Dari, een grote landstaal (CGVS, p.6). U beweert 7 jaar naar school geweest te zijn en in diverse talen te kunnen lezen en schrijven (CGVS, p.7). Gezien het resultaat van de leeftijdstest mag zelf aangenomen worden dat u in werkelijkheid ouder bent en dus beter geschoold bent dan u aangeeft, dan wel werkervaring heeft opgedaan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst en vorig verblijf, u in de stad Mazar e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U verwees enkel naar financiële barrières die u zouden belemmeren om naar de stad Mazar-e Sharif te begeven. Gezien de bovenstaande vaststellingen en het feit dat u klaarblijkelijk het zicht op uw netwerk probeert te verhinderen kan aan dit argument geen enkele waarde toegekend worden. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- De artikelen 48 t.e.m. 48/5; 51/4, §3; 52, §2; 57/6, 2e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet");

- Artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980;

- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie");

- De algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Na een algemene en theoretische uiteenzetting over de geloofwaardigheid en de bewijslast in het kader van een verzoek om internationale bescherming en over de geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur, licht verzoeker concreet toe als volgt:

"Wat betreft de verzoeker zijn identiteit en leeftijd

Tegenpartij stelt dat de verklaringen van verzoeker hieromtrent niet geloofwaardig zijn en verwijst hiervoor naar de botscan, waaruit zou blijken van verzoeker werd geboren in 1993.

Verzoeker blijft evenwel formeel stellen dat hij geboren werd op 02.04.1998.

Hij legde bovendien in het kader van zijn asielaanvraag een kopie van zijn Afghaans identiteitsdocument voor waaruit duidelijk blijft dat hij werd geboren in 1998 en dus minderjarig was op het ogenblik dat hij België binnenkwam.

Identiteitsdocumenten dienen voorrang te hebben op de resultaten van een leeftijdstest.

Verzoeker bewijst tevens zijn identiteit en zijn verwantschapsband met vader en broer aan de hand van de overgemaakte identiteitsdocumenten.

Verzoeker legt tevens documenten voor die bewijzen dat zijn vader deel uitmaakt van het Afghaanse leger, documenten waarover verzoeker nooit zou kunnen beschikken indien hij niet de zoon was.

Wat betreft verzoeker zijn kennis over zijn geboortestreek en de gebeurtenissen aldaar

Tegenpartij twijfelt over verzoeker zijn kennis hieromtrent, omdat hij niet kon antwoorden op zeer specifieke vragen over gebeurtenissen uit het verleden.

Verzoeker kan inderdaad niet meer zeggen hoeveel doden er vielen op een welbepaalde dag bij een welk bepaalde gebeurtenis, of op welke plaats juist in de stad op die dag iets gebeurde, ...

Verzoeker was 17 jaar toen hij Afghanistan verliet en dus zeer jong. Hij kent zijn streek door en door en kan alle details vertellen over de streek, de inwoners, bepaalde plaatsen, ...

Het is evenwel begrijpelijk voor iemand van zijn leeftijd dat hij alle gruwelijke gebeurtenissen die aldaar gebeuren niet tot in detail heeft onthouden.

Wat betreft de vlucht uit verzoeker zijn geboortedorp

Tegenpartij lijkt het ongeloofwaardig te vinden dat de vader van verzoeker nooit enige poging heeft ondernomen om zijn gezin weg te halen uit hun dorp.

Verzoeker heeft hierover verklaard dat zijn vader niet over de financiële middelen beschikte om dit te doen.

Evenwel van zodra hij ervan op de hoogte was dat verzoeker en zijn broer beide bedreigd werden door de taliban, heeft hij hen geadviseerd om het land te verlaten omdat hij niet kon instaan voor hun veiligheid. Zoals gezegd is verzoeker daarop samen met zijn broer uit Afghanistan gevlucht. Zijn broer is achtergebleven in Istanbul, Turkije en verzoeker is doorgereisd naar België.

De broer van verzoeker verblijft sindsdien illegaal in Turkije en verdient er ongeveer 300 EUR/maand. Dat de foto's op zijn facebookprofiel zouden doen uitschijnen dat hij het financieel goed heeft, vormt nog geen bewijs van zijn werkelijke levenssituatie. Sociale media is immers de werkelijkheid niet.

Wat betreft het intern vluchtalternatief

Tegenpartij verwijst hieromtrent naar de mogelijkheid voor verzoeker om te verhuizen naar Mazar e-Sharif, omdat hij daar onder andere facebook-vrienden zou hebben wonen.

Verzoeker verklaarde evenwel tijdens zijn asielrelaas dat hij bedreigd werd door de taliban, en legde de dreigbrieven ook voor als stuk.

Het is geweten dat de taliban het gemunt heeft op jonge gasten van de leeftijd van verzoeker. Zelfs zijn ouders kregen dreigementen met betrekking tot hun zoon.

Verhuizen naar een andere streek in Afghanistan was dan ook geen optie voor verzoeker.

Zelfs de relatief veiligere regio's in Afghanistan zijn voor verzoeker niet veilig, gelet op zijn jonge leeftijd en gelet op de dreigementen die hij reeds ontving van de taliban. Zijn ouders hebben hem dan ook aangeraden om het land te verlaten."

2.1.2. In een aanvullende nota van 13 september 2018 legt de commissaris-generaal volgende documenten neer:

- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation - Update" van mei 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "Afghanistan Guidance note and common analysis" van juni 2018 (stuk 2).

2.1.3. Ter terechtzitting brengt verzoeker nog volgende documenten bij in een aanvullende nota:

- paspoort (stuk 1);

- radiologisch onderzoek van 2 juli 2017 van dr. S. Van De Perre (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, volstaat het niet om opnieuw te verwijzen naar de neergelegde documenten, zoals de kopie van zijn taskara en die van zijn vader en broer, om de motieven over verzoekers identiteit en leeftijd te weerleggen. De bestreden beslissing stelt op goede gronden vast dat verzoeker meerderjarig was op het ogenblik van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en verwijst hiervoor naar de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie van 9 november 2015. Indien verzoeker deze beslissing had willen aanvechten, had hij het daarvoor voorziene rechtsmiddel moeten aanwenden, namelijk een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State dat moest worden ingediend binnen de zestig dagen. Verzoeker kan de beslissing van de dienst Voogdij van 9 november 2015 dan ook niet in voorliggend beroep betwisten aan de hand van het thans bijgebrachte radiologische onderzoek (aanvullende nota, stuk 2) dat vermeldt dat werd overgegaan tot een botscan van zijn linkerhand en waaruit wordt besloten dat verzoekers skeletleeftijd ongeveer 17 jaar en 11 maanden is. Volstrekt ten overvloede volstaat een dergelijk summier leeftijdsonderzoek, dat bovendien niet werd ondertekend door de betrokken arts, op zich niet om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Het is immers algemeen gebruikelijk dat meerdere gegevens van botscans worden gekruist en het leeftijdsonderzoek waarop de dienst Voogdij zich steunde leverde een meer genuanceerde conclusie op voor verzoekers leeftijd. Daarenboven is het niet ernstig als verzoeker thans probeert aan te tonen dat hij op basis van een botscan van zijn linkerhand meer dan tweeënhalf jaar na het vorige onderzoek, nog steeds zeventien jaar oud is zoals hij toen beweerde. Ook het door verzoeker neergelegde paspoort (aanvullende nota, stuk 2) laat niet toe om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad herhaalt het standpunt van de bestreden beslissing ook wat het paspoort betreft, namelijk dat Afghaanse documenten vaak worden vervalst of op onrechtmatige wijze bekomen worden (Landeninformatie, stuk 14, nr. 16). De informatie in het administratief dossier besluit hierover dat ook in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Omdat er al zoveel vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van verzoeker in het algemeen, straalt dit evenzeer af op de bewijswaarde van de thans voorgelegde stukken, die werden afgegeven na de bestreden beslissing.

Verzoekers verweer dat is gesteund op zijn voorgehouden minderjarigheid wordt, gelet op bovenstaande bespreking, niet aanvaard door de Raad, zodat dit geen verschoningsgrond biedt voor zijn onwetendheid over de recente gebeurtenissen in zijn voorgehouden herkomstregio.

De herhaling van zijn verklaringen dat zijn vader niet over de financiële middelen beschikte om zijn gezin weg te halen uit het dorp, doet geen afbreuk aan de beoordeling in de bestreden beslissing hierover. Dit geldt evenzeer voor de uitleg dat zijn broer dat die samen met hem uit Afghanistan is gevlucht en in Istanbul verblijft, waar hij ongeveer 300 euro per maand verdient, maar dit geen bewijs vormt van zijn werkelijke levenssituatie.

Dergelijk verweer is niet ernstig te noemen, gelet op de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn broer en de familiale achtergrond van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier, en wordt bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad als volgt:

“Er moet vooraleerst op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid

heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde bij aankomst in België 17 jaar oud te zijn (DVZ, Fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling, p.1 en DVZ, verklaring DVZ, p.4). U blijft ook op het CGVS volhouden dat u in 1377 bent geboren, en wijst het resultaat van de leeftijdtest van de hand (CGVS, p.4).

Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 09 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 22,75 jaar met een standaarddeviatie van 1,895 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt immers voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. U houdt het erop dat uw vader uw geboortedatum kent (CGVS, p.4). Daarmee heeft u niet kunnen ophelderen waarom het leeftijdsonderzoek een sterk verschillend resultaat opleverde. Dat u beweert als jongeman in het dorp te hebben gewoond, naar school te zijn gegaan en met vriendjes te hebben gespeeld (CGVS, p.5,13) is in het licht van uw eigenlijke leeftijd niet geloofwaardig. In werkelijkheid was u ongeveer 22 jaar op het ogenblik dat u beweert Afghanistan te hebben verlaten, een leeftijd waarop u logischerwijze tot de beroepsgeschiedte bevolking zou horen. U bent daarmee ook geconfronteerd en blijft volhouden dat uw vader uw geboortedatum kent en dat u in Afghanistan een scholier was (CGVS, p.13,16).

Dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd klemde des te meer omdat u voor deze procedure ook geen enkel origineel document hebt voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven, hoewel u nog steeds contact hebt met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.9). Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een verdere negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt. U legt slechts kopieën voor van uw taskara en van een brief die zou bevestigen dat u het originele document bent verloren. Ook van de dreigbrief van de taliban die u zou hebben ontvangen legt u trouwens het origineel niet voor: in eerste instantie wijt u dat aan de drukke agenda van uw vader, om vervolgens te zeggen dat uw familie is vergeten om dit document samen met de andere naar u te verzenden (CGVS, p.11). Volgens de enveloppe zijn de documenten verstuurd begin 2016 en het is dus eigenaardig dat u in de maanden voor uw gehoor niet probeerde om het bewijs van de door u beweerde feiten op te laten sturen na de eerste mislukte poging. In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg onzeker is. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). In uw geval kan niet eens een prima facie-beoordeling gedaan worden van uw taskara en de andere documenten die op uzelf betrekking hebben, aangezien u alleen een foto of fotokopie ervan hebt neergelegd. Het taskara dat uw leeftijd zou bevestigen moet sinds het leeftijdsonderzoek in elk geval met de nodige scepsis bekeken worden. Aangezien zowel het document in kwestie als de foto aan manipulatie onderhevig kunnen zijn, moet worden besloten dat de foto die u hebt neergelegd van generlei waarde is voor uw huidige procedure. Ook de nadrukkelijk gevraagde stukken die een familieband tussen uzelf en de persoon waarvan u beweert dat het uw vader is (CGVS, p.12,21) hebt u niet neergelegd. U zegt niet zeker te zijn of dergelijke foto's bestaan en wijst erop dat het in Afghanistan niet gebruikelijk is om veel foto's te nemen (CGVS, p.12). Op de Facebookpagina van uw broer (CGVS, p.19) staan nochtans foto's die teruggaan tot het jaar 2010 (zie <https://www.facebook.com/sakhi.muradi.9>), waaruit men toch mag afleiden dat uw broer toegang heeft tot een camera.

Het wekt dan ook verwondering dat jullie samen het land zouden hebben verlaten (CGVS, p.10) maar geen foto's hebben achtergelaten als aandenken, indien er nog geen enkele familiefoto bestond. Uw advocaat heeft op 25 januari 2018 nog bijkomende foto's doorgestuurd, waarop uw vader met andere verwanten zou staan. Dat er geen dergelijke foto's zijn waarop u samen met hem staat, noch andere stukken waaruit onomstotelijk zou blijken dat u zijn zoon bent, wekt dan ook enige verwondering. In dat verband moet herhaald worden dat Afghaanse documenten vaak vervalst, dan wel op valse wijze bekomen zijn. Dat u een authentieke militaire identiteitskaart van uw vader neerlegt, en vervolgens beweert dat het Afghaanse nationale leger (ANA) bereid is om jarenlang te wachten tot u die niet meer nodig heeft (CGVS, p.12), moet op de nodige scepsis onthaald worden. Het is in de eerste plaats al

vreemd dat uw vader zijn oude kaart mocht bijhouden, temeer omdat u zelf zegt dat de autoriteiten deze oude kaart hebben opgevraagd (CGVS, p.12). Dat dezelfde overheid er dan geen graten in ziet om deze kaart jarenlang onbewaakt te laten, kadert in geen enkel logisch geheel. Aangezien de familieband tussen uzelf en de persoon die uw vader zou zijn niet is aangetoond, en gezien het voorbehoud dat moet gemaakt worden bij Afghaanse documenten, kan niet zonder meer worden aangenomen dat u inderdaad de zoon van een Afghaanse legerofficier bent.

Indien uw vader inderdaad reeds jarenlang in de rangen van het ANA strijdt, valt ook moeilijk te begrijpen dat hij niet meer zou ondernemen om zijn gezin weg te halen uit een streek die volgens u door de taliban onveilig gemaakt wordt, in die mate zelfs dat hij zelf nauwelijks nog naar het dorp durft komen (CGVS, p.7). Het valt moeilijk te aanvaarden dat uw vader in dergelijke omstandigheden geen enkele poging zou doen om zijn vrouw en kinderen, waaronder volwassen zoons, te beschermen tegen represailles van de taliban. U denkt dat het lage loon van uw vader als legerkapitein dat niet zou toelaten (CGVS, p.14). Dat is sterk tegenstrijdig met uw bewering dat uw vader land ter waarde van duizenden Amerikaanse dollars heeft verkocht om u en uw broer naar Europa te sturen (CGVS, p.18) en nu nog steeds 3 à 4 jerib grond bezit in Quraish (CGVS, p.6). Dat wijst er op dat uw vader wel degelijk de wil en de middelen had om de nodige stappen te zetten ter bescherming van zijn gezinsleden. Bovendien zou uw vader als officier ook over connecties en een steunnetwerk binnen het leger beschikken. Volgens u kan de overheid geen hulp bieden aan zijn eigen officieren (CGVS, p.18) en u wijst er ook op dat eenmaal de taliban iemand viseren, heel Afghanistan onveilig is (CGVS, p.18). Dat uw vader voor de dreigementen vanuit de taliban verzuimd zou hebben om preventieve maatregelen te nemen, dan wel de relatieve veiligheid in de grote steden op te zoeken, is echter weinig plausibel in de Afghaanse context. Het Commissariaat-generaal wenst ook op te merken dat u op de vraag of iemand anders in uw familie ooit bedreigd werd alleen sprak over de dreigementen die uw broer ontving (CGVS, p.10). Het is pas nadat de vraag is gesteld wat er zich na uw vertrek nog afspeelde en het Commissariaat-generaal zich verbaast dat de taliban uw vader, een legerofficier, zouden contacteren om te informeren naar uw locatie, dat u plots nadrukkelijk verklaart dat uw vader ook door de taliban met de dood bedreigd wordt (CGVS, p.18). Het lijkt er op dat u uw verklaringen wijzigt doorheen uw verklaringen, wat nefast is voor uw geloofwaardigheid. Hierbij dient tevens vermeld te worden dat u bij aankomst in België in eerste instantie verklaard hebt dat uw familie dreigementen ontving vanwege het werk van uw vader als legerofficier, en dat er werd gevraagd naar zijn locatie en wanneer hij zou terugkeren, een volstrekt andere versie van de feiten dan degene die u op het CGVS hebt uiteengezet (DVZ, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 'Motief voor de immigratie naar België'). Dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw ingeroepen vrees, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het valt bovendien moeilijk in te zien waarom uw vader na alles wat zich zou hebben voorgedaan nog altijd zijn familie in hetzelfde dorp laat wonen (CGVS, p.7). Het Commissariaat-generaal benadrukt dat zelfs indien uw vader als legerofficier werkt, of gewerkt heeft, louter dat feit niet zou volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Voor het beoordelen van een gegronde vrees in uw hoofde dienen immers uw individuele omstandigheden in overweging genomen te worden.

De overtuigingskracht van uw verklaringen over het profiel van uw familie, en de omstandigheden van uw vertrek, worden echter verder aangetast door de foto's die uw broer G. S. op internet plaatste. Daar waar u beweert dat hij in Afghanistan voor een ngo werkte waarvan u niet eens met zekerheid de naam kan zeggen (CGVS, p.10), aanvankelijk ook geen idee heeft van het werk dat hij zou gedaan hebben (CGVS, p.10), wijzigt u later in het gehoor uw verklaringen door uit te leggen dat hij installateur was van zonnepanelen (CGVS, p.13). In elk geval beweert u dat hij samen met u vertrok uit Afghanistan (CGVS, p.10, 13). De foto's die hij zelf post op Facebook vertellen een ander verhaal. Uw broer postte in 2012, 2013, 2014 en 2015 foto's met op de achtergrond teksten in het Turks of herkenbare gebouwen in Turkije (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.1).

Terwijl u zegt dat uw broer illegaal in Turkije is, en af en toe zwaar labeur verricht (CGVS, p.7), post hij op Facebook foto's aan een bureau met een computer (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.2). Het vermoeden rijst daarom dat uw broer al veel langer in Istanbul verblijft dan u beweert en dat hij er in heel andere omstandigheden woont dan u doet uitschijnen. In elk geval is duidelijk dat uw familieleden op zijn minst de gewoonte hadden om buitenlandse reizen te maken, wat zou betekenen dat zij over de nodige documenten beschikken om legaal de grens over te steken en voldoende middelen hebben om dergelijke reizen te kunnen veroorloven. Opvallend is ook dat hij door ene M. M. wordt aangesproken als "my dear brother S. M." (zie het aan het administratief dossier toegevoegde screenshot, landeninfo nr.3). U kent M. M. evenwel alleen als Facebookvriend, zegt u, en minimaliseert het belang van de achternaam die jullie delen (CGVS, p.15). Een en ander doet geloven dat

u in werkelijkheid nog minstens een andere broer hebt, die in Mazar-e Sharif verblijft volgens zijn Facebookprofiel. Het is tevens opvallend dat uw documenten ook vanuit die stad zijn verstuurd, volgens u omdat u er in Maimana geen postkantoor is (CGVS, p.14). En voor het feit dat u kennelijk veel Facebookvrienden heeft die ook in Mazar-e Sharif wonen hebt u ook geen deugdelijke uitleg gegeven. Volgens u zijn dit allemaal gewoon Facebookvrienden, en u weet niet alleen niet wie ze zijn, maar heeft ook geen enkel idee waarom zij u als vriend willen (CGVS, p.15). U blijkt behalve het profiel onder de naam Ü. C. ("O. J.", CGVS, p.14) echter ook nog te beschikken over een profiel als O. M. Indien er nog enige twijfel kon bestaan over het feit dat het hier dezelfde persoon betreft moet verwezen worden naar de foto's die u onder beide profielen online hebt gepost (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.5). Een cursieve inspectie leert dat u onder dat profiel nog meer vrienden hebt die in de stad Mazar wonen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.4). Het valt moeilijk te geloven dat al deze mensen via Facebook contact met u houden indien u hen van haar noch pluim kent. Al deze vaststellingen samen wijzen alvast in de richting van eenzelfde conclusie: dat de omstandigheden van uw leven in, en vertrek uit Afghanistan niet overeenstemmen met uw voorstelling van de zaken.

Heel de reactie, of het gebrek daaraan, vanuit uw familie op de door u beweerde feiten is weinig aannemelijk. Zo zou uw broer door de taliban bedreigd zijn, maar u hebt geen idee of hij dit ooit heeft besproken met jullie vader, wat toch eigenaardig is, zeker omdat u beweert samen met uw broer te zijn vertrokken uit Afghanistan en met hem over de problemen te hebben gesproken (CGVS, p.13). Over hoe uw broer reageerde op dit probleem blijkt u dus niets te weten. Toen u zelf door de taliban werd gebeld en dreigementen te horen kreeg, vertelde u daar aanvankelijk niemand over (CGVS, p.10). Toen u het toch vertelde, besliste uw vader meteen dat jullie het land moesten verlaten (CGVS, p.10). Gevraagd of jullie ooit ergens hulp gezocht hebben, antwoordt u: "Van wie? Hulp van wie moesten we vragen?" (CGVS, p.13). Het Commissariaat-generaal moet u er dan op wijzen dat uw familie banden heeft met de lokale politie, de arbaki's, en dat uw vader officier is bij het ANA, die u vervolgens allebei afschildert als volstrekt machteloos. Het is evenwel weinig overtuigend dat een familie die duidelijke banden heeft met de overheid zo passief zou reageren op opeenvolgende bedreigingen van de taliban. Daarbij moet trouwens ook de bedenking gemaakt worden dat het bizar is dat de taliban u zouden vragen om te spioneren voor hen: u moest het aantal arbaki's proberen achterhalen en de routine van Q. te verklikken (CGVS, p.14). De talibanbeweging is gedurende haar jarenlange strijd tegen de regering sterk verankerd in de Afghaanse samenleving en beschikt over een uitgebreid inlichtingennetwerk. Dat zij u onder druk zouden zetten om zaken te verklikken die zij zelf op eenvoudige wijze kunnen achterhalen door directe observatie, druist dan ook in tegen de logica.

Deze indruk dat u mist spuit over de werkelijke omstandigheden van uw vertrek wordt ondersteund door het feit dat u weliswaar een zekere kennis van uw beweerde herkomststreek tentoon spreidt, maar helemaal onwetend blijkt over de recente gebeurtenissen aldaar. Hoewel u vlakbij het districtscentrum woont en daar inkopen ging doen (CGVS, p.5) en verwanten van u de lokale arbaki's aanvoeren (CGVS, p.4,9) hebt u nooit iets opgevangen over de lijken die na een mislukte aanval in het districtscentrum werden opgehangen als waarschuwing voor alle anderen (CGVS, p.16). Deze schokkende gebeurtenis speelde zich nochtans af een jaar voor uw vertrek (CGVS, p.18) en trok de nodige aandacht in de media (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). Dat u zegt hierover niets gehoord te hebben, of het vergeten te zijn als u het ooit wel gehoord had, is weinig waarschijnlijk, zeker als u verwijst naar uw jonge leeftijd (CGVS, p.16), die door het CGVS niet aanvaard wordt. Gevraagd naar andere recente gebeurtenissen die uw herkomst en verblijfplaatsen zouden kunnen ondersteunen, geeft u enkele voorbeelden (CGVS, p.17). Het CGVS was niet in staat om hierover informatie te vinden, en kan ze dus bevestigen noch ontkennen, maar merkt wel op dat een van de drie incidenten die u noemt kennelijk gaat over de verkiezingen in 2010 (CGVS, p.17).

Het is niet alleen opmerkelijk dat u zoiets noemt als een recent incident, maar ook dat u verwijst naar uw leeftijd als reden voor uw onwetendheid over meer recente feiten. Wanneer gevraagd wordt naar een talibanaanval tijdens de laatste verkiezingen denkt u dat het gaat om een aanval op generaal Dostum (CGVS, p.17).

Er was inderdaad een dergelijk incident in Faryab, rond de tijd dat u het land hebt verlaten, en niet tijdens de verkiezingen en in het meest zuidelijke district Qaisar, niet in Dawlatabad zoals u beweert (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7). Wanneer wordt verduidelijkt dat het ging over een aanval op mensen van Abdullah (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8), van wie u weet dat hij de tegenkandidaat van Ghani was, bevestigt u dat u dat nieuws hebt gehoord, om dan onmiddellijk te zeggen dat u zich er niets meer van herinnert (CGVS, p.19). Ook het vreemde nieuwsbericht dat Afghaanse militairen in uw regio een roofvogel met

spionagemateriaal hebben aangetroffen (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9) had u nooit eerder gehoord (CGVS, p.17). Ook over andere aanslagen op lokale notabelen (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10,11), kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p.19). De naam van de lokale commandant H. B., zonder wie de politie niet in staat was op te treden tegen de taliban en die in ruil van wapens en voertuigen werd voorzien (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12), hebt u zelfs nog nooit gehoord (CGVS, p.19). Ook over de districtschef legt u geen juiste verklaringen af: volgens u was dat toen u vertrok M. S. (CGVS, p.20). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de districtschef zowel voor als na uw beweerde vertrek in 2015 S. A. S. N. was (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10,11,13). Tenslotte kan toch nog aangestipt worden dat het verwondert dat u nog nooit gehoord hebt van Feyzabad (CGVS, p.5), een marktplaats aan de hoofdweg die enkele kilometers verderop, net over de districtsgrens ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde OCHA-kaart, landeninfo nr.14).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk te hebben verbleven in district Dawlatabad gelegen in de provincie Faryab. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van verblijf in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Dawlatabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan."

"Voor de volledigheid dient er tenslotte nog op gewezen te worden dat de chronologie van de beweerde gebeurtenissen wijzigt doorheen uw gehoor. U verklaart eerst dat u twee keer werd gebeld, met een tussenpoos van enkele maanden, en dat kort na het tweede telefoontje een dreigbrief toekwam (CGVS, p.10,11). U schat uw vertrek in augustus 2015 (CGVS, p.11). Die brief blijkt echter gedateerd te zijn in mei 2015, lang voor uw vertrek, en als u dat wordt gemeld antwoordt u dat de brief inderdaad 3 à 4 maanden voor uw vertrek is toegekomen (CGVS, p.18). Het is pas wanneer uw eerdere verklaringen in herinnering gebracht worden dat u zegt dat de brief misschien eerder geschreven, en bevestigt dat u 10 à 15 dagen na het ontvangen van de brief bent vertrokken (CGVS, p.18)."

"De overige nog niet besproken documenten die u neerlegt vermogen niet om deze inschatting om te buigen. De enveloppe en de arbeidsovereenkomst hebben immers geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing wordt bij gebrek aan een ernstig verweer ook bevestigd wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft. Verzoeker herhaalt immers de ongeloofwaardige bedreigingen door de taliban en verwijst naar zijn voorgehouden minderjarigheid.

De Raad neemt de bestreden beslissing op dit punt dan ook over als volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd.19 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er sterke twijfels bestonden over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, en over het netwerk waarover u in Afghanistan kan beschikken. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Er zijn integendeel sterke aanwijzingen dat u in werkelijkheid over een netwerk beschikt in de stad Mazar-e Sharif, waar mogelijks ook verwanten van u wonen. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is

van oordeel dat u zich allicht aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "highprofile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar e-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt. U bent immers een volwassen man (CGVS, p.4), verklaart alleenstaand te zijn (CGVS, p.8), hebt ettelijke Facebookvrienden die in Mazar-e Sharif wonen en er hogere studies gedaan hebben, en mogelijks zelfs een broer wonen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), maakt geen melding van enige medische problemen die uw terugkeer in de weg staan, bent vertrouwd met de cultuur en spreekt verschillende talen die in het noorden van Afghanistan courant zijn, waaronder het Dari, een grote landstaal (CGVS, p.6). U beweert 7 jaar naar school geweest te zijn en in diverse talen te kunnen lezen en schrijven (CGVS, p.7). Gezien het resultaat van de leeftijdtest mag zelf aangenomen worden dat u in werkelijkheid ouder bent en dus beter geschoold bent dan u aangeeft, dan wel werkervaring heeft opgedaan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst en vorig verblijf, u in de stad Mazar e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U verwees enkel naar financiële barrières die u zouden belemmeren om naar de stad Mazar-e Sharif te begeven. Gezien de bovenstaande vaststellingen en het feit dat u klaarblijkelijk het zicht op uw netwerk probeert te verhinderen kan aan dit argument geen enkele waarde toegekend worden. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh."

De Raad merkt op dat voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Mazar-e-Sharif genoegzaam bevestigd wordt door de recente informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in de aanvullende nota van 13 september 2018.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP